

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

Un dia 14—el 14 de Juliol de 1789—, el poble de París prengué la Bastilla. I un dia 14—el d'aquest mes d'abril de 1931—, el poble espanyol, amo i senyor, ha proclamat la República.

Data memorable i gloriosa aquesta del 14 d'abril de 1931. El rei fugí d'Espanya i el poble proclama la República.

Ara ja la tenim. Cal que, per damunt de tot i de tothom, sapiguem defensar-la.

Història del dia 14

A mig matí, una manifestació anava rambles avall amb una pancarta en la qual hom llegia: "Compleixi's la voluntat nacional. Visca la República!"

Hom deia si el rei havia marxat de Madrid.

Davant de la Lliga — col·laboradora de la dictadura de Primo de Rivera i últim puntal de la desapareguda monarquia — hi ha hagut un magnífic concert de xiulets i crits d'indignació.

Els guàrdies civils i policies no semblaven els mateixos que abans assassinaven impunement dones, homes i criatures.

Lluís Companys i els regidors republicans prenen possessió de l'Ajuntament i proclamen la República.

Són hissades les banderes de Catalunya i de la República a l'Ajuntament i a la Diputació.

Els carrers s'omplen de gent, prenen un magnífic to de festa. Les banderes republicanes floreixen arreu. Milers de veus canten la Marsellesa i aclamen la República.

A la plaça de Sant Jaume apareix un rètol que diu: "Plaça de la República".

Els soldats s'uneixen als manifestants i s'arrenquen la corona de llurs guerreres.

Hom llença al carrer els retrats de l'ex-rei que s'enorgullia estúpidament d'ésser hereu de Felip V.

Barcelona és abrindada d'entusiasme, de fervor.

Els carrers són rius de gent. Per tot arreu floreixen els colors de la República.

Desconeguts, homes que no s'havien vist mai, s'abraçen, ploren d'alegria.

A les dues de la tarda, don Francesc Macià és proclamat president de la República Catalana.

S'oeixen unes canonades a Montjuïc. El castell fatídic — que sota el govern despòtic de l'últim Borbó ha servit de presó a militars dignes i honorats i ha causat la mort del capità Sancho — es redimeix saludant la República.

A la tarda és materialment impossible donar un pas pels carrers de Barcelona, presos pel poble que avança amb grans banderes republicanes, aclamant els noms gloriosos

de Macià, Fermí Galan i Garcia Hernández. Augmenten els dicteris contra Cambó, contra la Lliga, contra tot ço que fa pudor d'opressió, de monarquia, de despotisme.

Al "Real Círculo Artístico", que ja no és reial, hissen la bandera republicana.

A "El Siglo" també. Sí, senyors: a "El Siglo" també.

I al Liceu. Però d'una manera vergonyant, per pur compromís.

A la Rambla un noieta que acompanya els altres dies un vell de barba blanca, toca en una trompeta uns acords de "La Marsellesa".

Passa un home disfressat de rei, amb un tortell al cap.

Uns altres enlairen un cartell — com aquells de les fires en els quals es conta un crim espantós. — En aquest cartell hi és representat l'ex-rei d'una manera grotesca i amb una llegenda que diu: "A cada puerco le llega su San Martín".

Un home es passeja amb els retrats de Fermí Galan i Garcia Hernández — assassinats, a Osca, per Alfons XIII — al pit, i embolicat amb la bandera republicana.

Tot plegat potser té un cert to grotesc que recorda els gravats de Goya, però quin entusiasme, quin fervor!

Les dones porten els tres colors sagrats al pit i criden i aplaudeixen i tenen els ulls negats de llàgrimes.

Un hotel de la Rambla, el Continental, ha il·luminat els seus balcons com en una festa gran. Cal mencionar aquest gest digníssim.

En canvi, a les pissarres que "La Veu" té a la Rambla no hi anirien malament uns draps negres.

Dels automòbils, dels tramvies, pengen raïms humans Crits.

"Mori Cambó, mori Cambó, mori Cambó".

Més crits.

"Visca la República! Visca la República! Visca la República!"

Sense odi, sense negror, amb una alegria esclatant i magnífica. I, sobretot, sense sang. Exemple de civilitat que cap altre poble no ha donat.

La gent — amics, desconeguts, tothom — ens estreny les mans, ens abraça, ens felicita.

Una velleta ens abraça amb una emoció profunda i ens diu, plorant:

— Si el meu pobre fill ho hagués pogut veure!

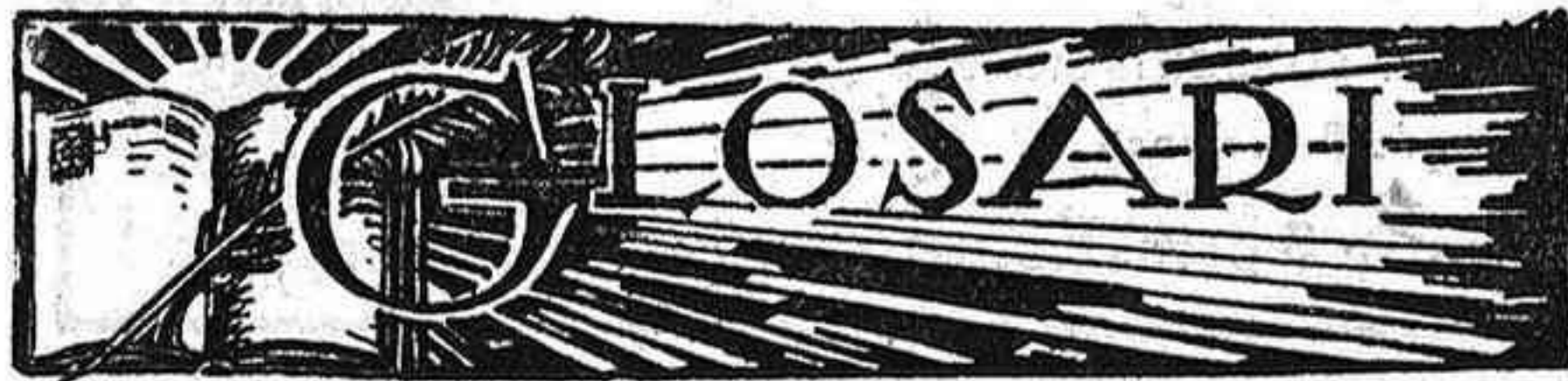
Més crits:

"Visca la República! Visca la República!"

Aquesta és la història del Dia Catorze d'Abril de 1931.

LLUÍS CAPDEVILA

- Piques banderes catalanes i vaig veure rotosament, - Sals i eren els enemics de Catalunya MURCIA

DE LES ELECCIONS I DE LA REPÚBLICA

I de què havíem de parlar sinó de les eleccions i de la República? Aquesta és l'actualitat, la més estimada actualitat.

Dos o tres dies abans de les eleccions, Cambó, el jueu avalador de Bancs en fallida, deia que a Espanya els republicans eren quatre gats.

Però aquests quatre gats guanyaren les eleccions a tot Espanya!

La nit del diumenge, un ministre—el de Governació—deia estúpidaient que a Espanya havien guanyat els monàrquics.

I a l'endemà es proclamava la República.

No es pot tenir una vista més vivaç, un coneixement de l'estat d'opinió del país. En una paraula: no es pot ésser més ase.

Barcelona feia goig de debò, tenia aspecte de triomf, de festa, de festa major. La gent no parlava: cantava. Tot feia olor i remor d'aquest cant, que tots dúiem al cor i avui ens ha sortit als llavis: la Marsellesa, el cant gloriós per excel·lència, el cant que fins avui era prohibit i era considerat com la veu del desordre, i que ara fins cantaran "La Veu" i Cambó.

Fa cent quaranta-dos anys—exactament els farà pel juliol—, el poble de París, que també estava tip d'un Borbó—perquè aquesta família no és una pesta d'avui—, assaltà i prengué la Bastilla. I això que el governador de la Bastilla era bastant més estimable que aquest Despujol les arbitrietats del qual hem sofert massa temps els barcelonins. Aquell dia també era dimarts i també era catorze l'í tretze—recordem-nos d'aquell fatídic 13 de setembre en el qual la Lliga col·laborà tan eficaçment—no ens ha donat massa bona astruga als que som poble. Però el 14 ha estat funest per aquesta raça vil dels Borbons.

El 14 d'abril, proclamació de la República catalana, ha d'ésser declarat festa nacional.

VIRAI.

Elogi d'En Cambó

Tal dia com avui, dimarts, a dos quarts de set de la tarda, onegen les banderes republicanes a l'Ajuntament i a la Diputació. Lluís Companys, alcalde de Barcelona, i Francesc Macià president de la República Catalana, en contacte, ens diuen, amb els elements republicans d'Espanya. La plaça és curulla de gent; per les Rambles no es pot donar un pas. Els tramvies, atapeïts, onegen banderes. Els automòbils, la capota coberta amb la bandera republicana i la catalana; moltes noies llueixen l'escarapella republicana a la solapa del vestit; les banderes, voltades de grups entusiastes, voleien amunt i avall, de la Rambla.

Als balcons n'hi ha de penjades.

Un ordre absolut regna arreu. Tanmateix això fa l'efecte de la Festa Major de la República.

L'entusiasme és desbordant. Els visques espesseeixen

l'atmosfera, l'alegria omple els ulls de la gent. Hom dóna la mà amb entusiasme al primer desconegut que passa. En aquest moment travessa per les Rambles, dut a cavall d'un republicà entusiasta, aquell noiè músic que va acompanyat sempre d'un vell coix de barba blanca, tocant "La Marsellesa", que és rebuda amb visques xardorosos i amb descàrregues d'aplaudiments.

Es un espectacle imponent que us contagia, que us encén l'ànima i que mig us enterneix.

Al nostre costat un vell que havia vist l'altra República ens diu, amb les llàgrimes als ulls, que les manifestacions del setanta-tres no tenen comparació amb aquesta.

Que us digui això un home vell: per vell aferrat a la creença que les coses del seu temps són sempre les més importants, és tanmateix molt important.

No l'hem vista pas aquella República i per tant no podem establir comparacions entre les manifestacions d'entusiasme d'ara i les d'aquella època. Per tant, aquest testimoni resulta preciós.

El que us puc assegurar és que la flaire de República es percep. Arreu, igualment que el dia de Corpus, se sent la olor de ginesta que embalsama l'aire...

El que us puc dir és que la riuada d'entusiasme que passa per la Rambla és una cosa imponent.

En aquest moment passa una manifestació amb banderes i una orquestra que toca "La Marsellesa". Hurra!

Que difícilment es pot donar compte al lector, per mitjà de paraules, de la intensitat del mateix. És qüestió de veure-ho, per tal de fer-se'n una idea aproximada.

I, tal dia com avui, tot això que passa constitueix l'elogi més esclatant, la constatació més palesa, junt amb el resultat de les Eleccions, de la tàctica i de la clarividència política de l'illustre salvador de la monarquia i pare pedaç de la política catalana, D. Francesc Cambó i Batlle.

JAUME PASSARELL.

—Apa, que van donades, i ni així en volen!

—Ja és mort i dissecat tot això. Es qüestió de tirar-ho al recambro dels malendreges.

14 d'abril

La sang dels herois que mullà la terra ha fet flors.
Flors vermelles; roges com bocins de cor, flors de sacrifici que broten enceses per abrandar el cor del poble oprès.

Flors de llibertat.

Germans que sota terra, colgats, jèieu morts per la llibertat de la pàtria! Avui us hem vist. Les vostres ànimes són aquestes flors vermelles que floreixen; vostres ulls, aquestes roses lluminoses que es desclouen. Ressusciteu!!

La primavera és en nosaltres. És eterna. Vosaltres no morireu mai. Auriolau-nos.

* * *

Les mans venerables d'un apòstol ens ha beneït i ens ha dit:

—Sou Republicans! Sou lliures! I al poble li han batregat les ales. les ha obert a la immensitat, les ha estès i... sota el cel de la pàtria han tremolat triomfalment com banderes.

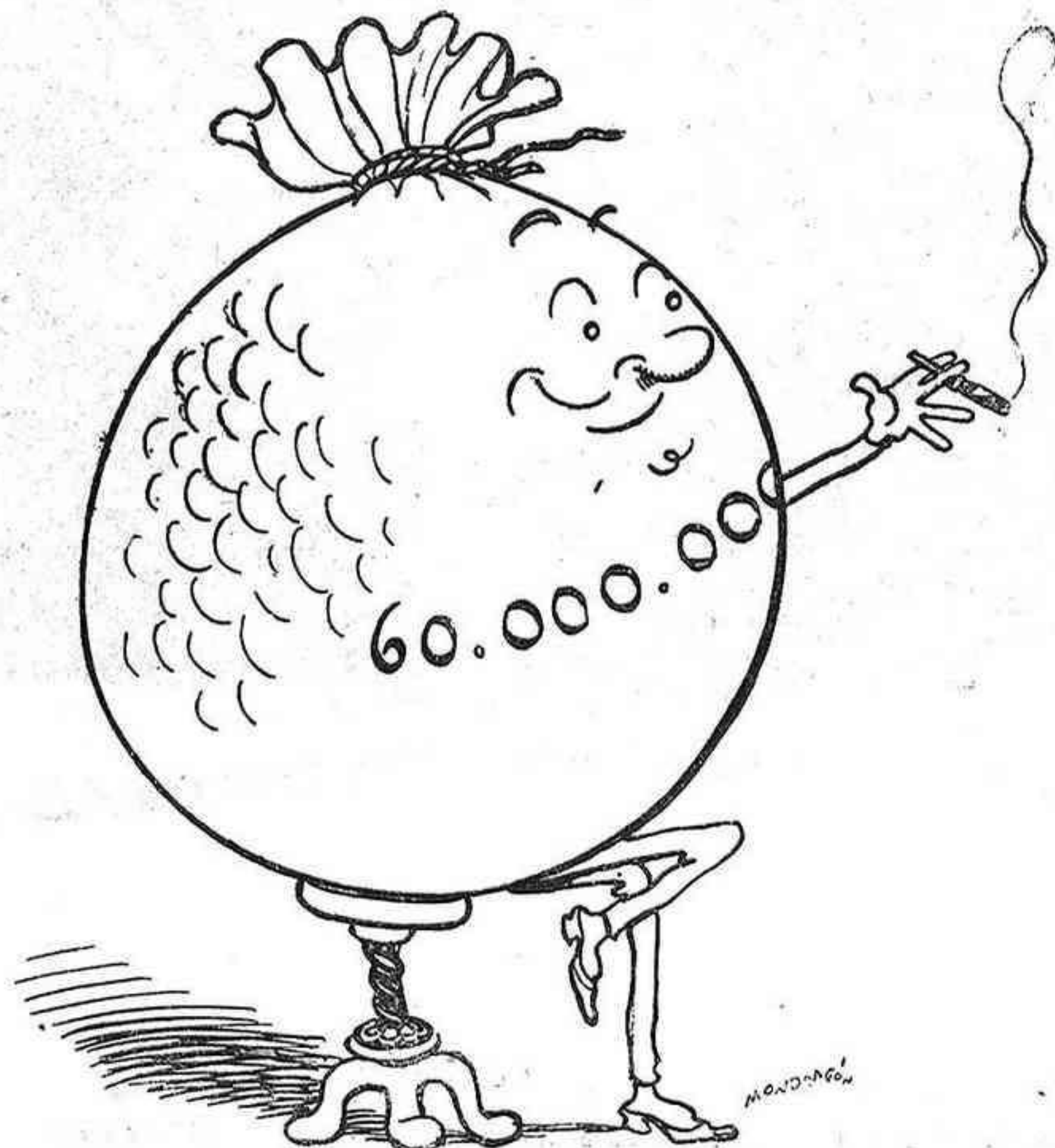
Els draps simbòlics han onejat sota els estels de Catalunya, sota el cel Hispànic, com flames abrusadores, que han encès horitzons fulgurants.

* * *

La bandera de la República està feta de sang, de llum de sol i de pensaments. Allà en l'exili, en la cella de la presó i en el llit de mort, l'han tenyida els màrtirs de l'ideal.

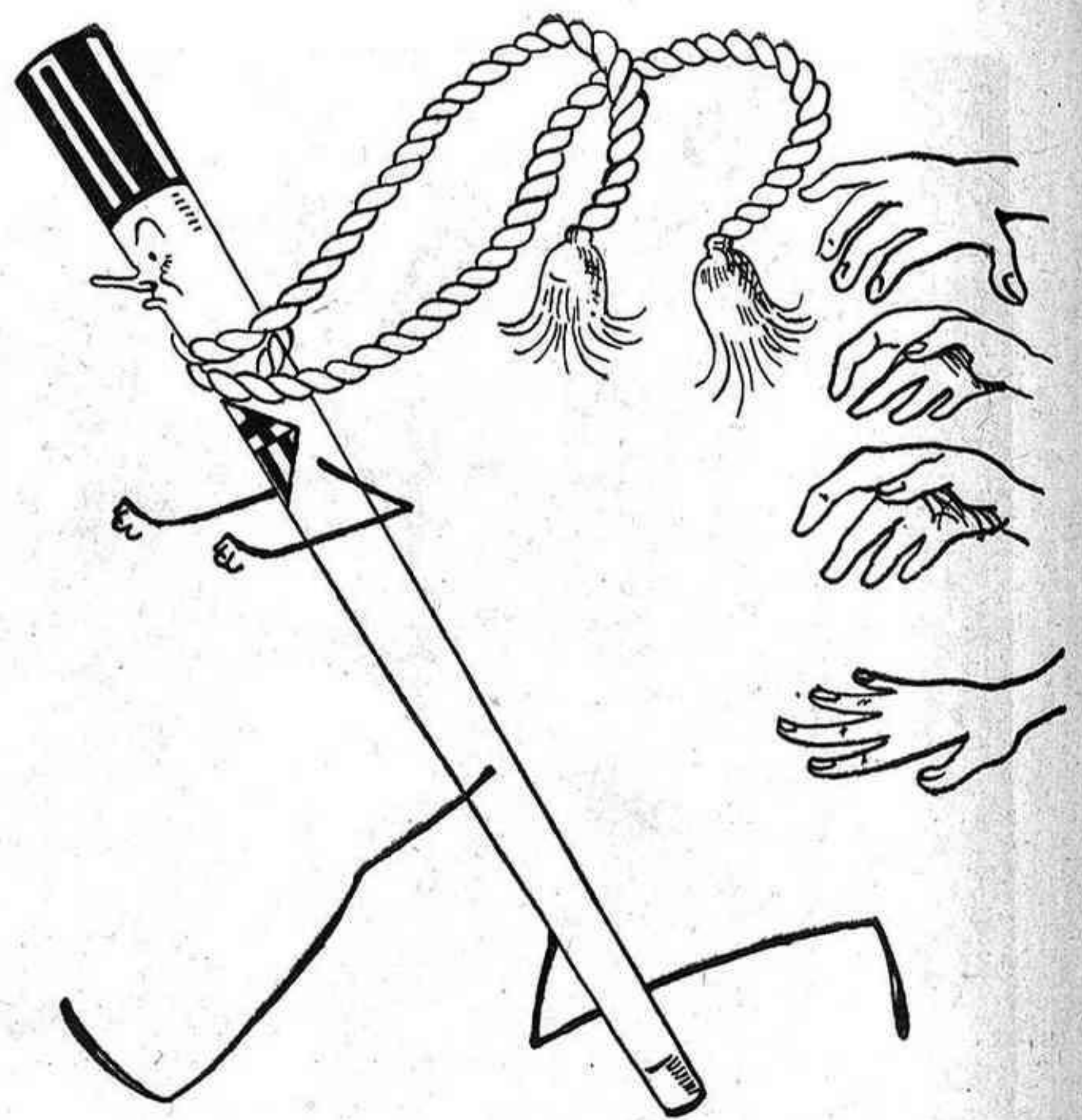
Amb ella hem d'embolcallar-nos sempre més, i per ella hem de saber morir com hi moriren els nostres germans.

BALDOMER XIFRÉ

L'emprèstit i la República

Ja patirà, la Banca Morgan!.

La vara republicana

—Ara sí que estaré en bones mans.

La nostra joia

Tot allò de l'Espanya sense pols, de l'Espanya sense opinió, són, d'ara endavant, tòpics que cal retirar. Espanya ha sortit ressuscitada de les urnes, viva i palpitant. Aquell país que semblava adormit en un somni medieval i aque!! lleó espanyol catalèptic als peus d'un monarca, ha despertat definitivament de la seva letargia. Amb aquest fet, Espanya s'ha incorporat, com a poble, als pobles lliures d'Europa.

I s'ha sacudit també la seva intransigència, el seu secular imperialisme assimilista que mantenia viu i dolorós el plet de Catalunya. I és que no era Espanya l'assimilista: ho era el règim, ho eren els successors de Felip V: el rei, la cort i una aristocràcia "medievalística" que posaven damunt d'Espanya una pàtina arcaica; que en feien una taca negra en el mapa d'Europa. El sentiment liberal i democràtic que ha fet sortir triomfant de les urnes els autèntics representants del poble, presidirà també en l'organització de les relacions entre els pobles hispànics.

L'esperança, almenys, que així s'esdevingui, més que la mateixa proclamació de la República, és el que omple de joia el nostre cor de catalans i el que ens fa veure, de cara a Madrid, clarors d'aurora.

DOMÈNEC GUANSÉ

**Demà, dissabte, no deixeu de comprar
"LA CAMPANA DE GRACIA"**

Una abraçada de l'Avi

A la Diputació, el dia de la proclamació de la República de Catalunya, el nostre amic Antoni López pogué atansar-se un moment a Francesc Macià. Aquest, en veure'l, li digué, tot abraçant-lo:

—Fa molts anys que us conec. Heu fet molt per la República.

En aquestes paraules i en aquella abraçada de l'Avi hi havia el reconeixement implícit de l'eficàcia de totes les campanyes que des de L'ESQUELLA, perennement jove, i des del nostre colega "La Campana de Gràcia", hem vingut sostenint per l'ideal republicà.

I L'ESQUELLA i "La Campana" es senten avui pagades, amb l'abraçada de l'Avi en la persona d'Antoni López, de tots els seus esforços de les hores d'inquietud, de lluita i de sacrifici.

FI DE JORNADA, novella de Cherriff i Bartlett. Traducció de C. A. Jordana.

Una altra novella de guerra. Una altra novella de guerra? Si, però una de les millors del gènere, una de les més interessants.

Ara ja, davant d'una nova novella de guerra, hom acostuma a arnufar el nas. I és que a la gent, fins la que llegeix novel·les, li plau fer el viu. Es deixà guanyar per l'encís aspre i violent de les primeres—"El foc", "Claredat", "Res de nou a l'oest", "Els que teníem dotze anys"—, i ara li fa l'efecte que li volen prendre el pèl, que volen abusar de la seva paciència de lector.

Això, però, no deixa d'ésser un prejudici. S'han de llegir totes les novel·les—les de guerra com les altres—, que tinguin un valor.

Però, sobretot, s'han de llegir les de guerra, perquè fan odiar aquesta cosa vil, estúpida i fastigosa que és la guerra.

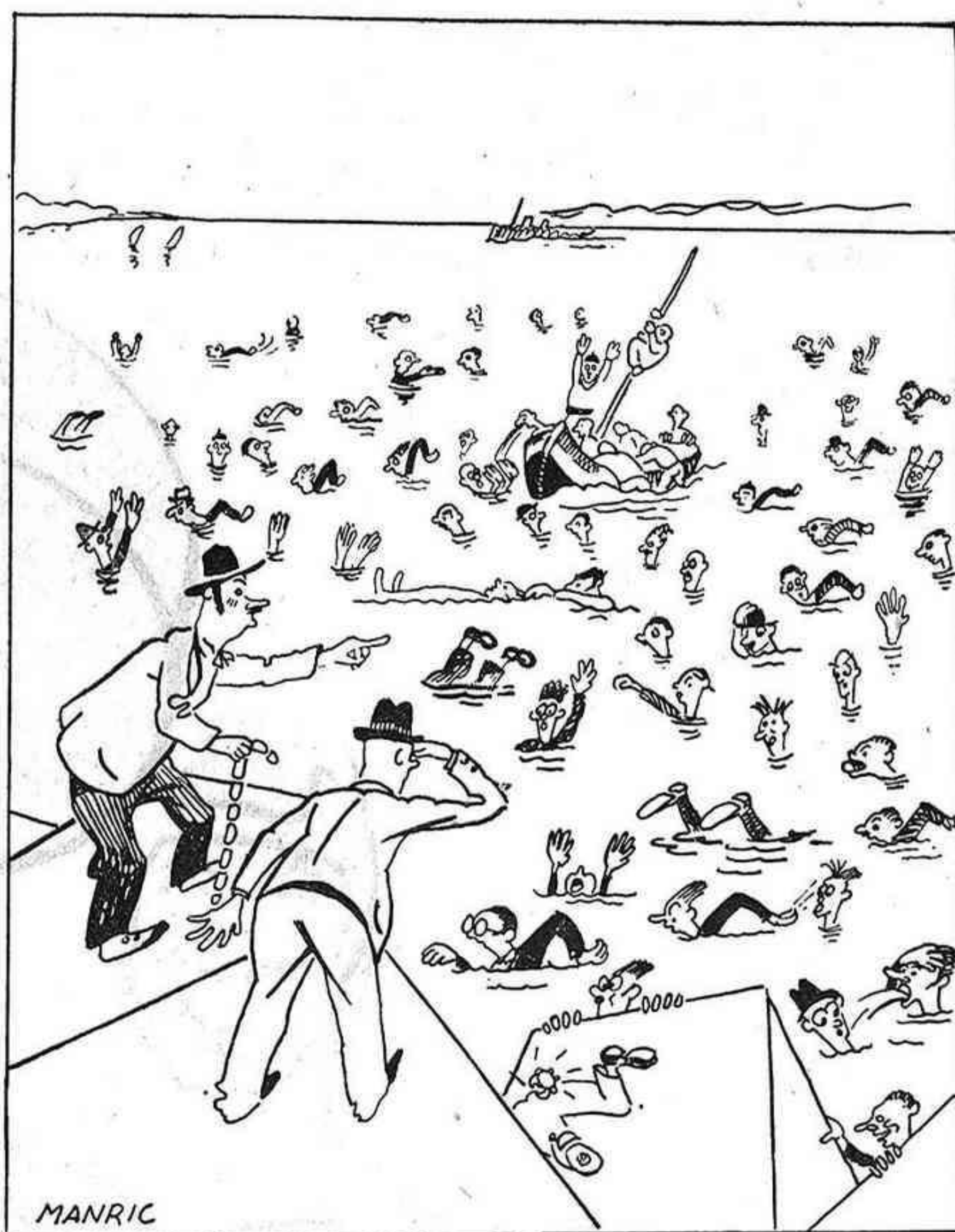
LA REVISTA. Quaderns de mil nou-cents trenta. Any XVI. Juliol-desembre.

A remarcar en aquests quaderns de "La Revista"—interessants com els anteriors, interessants sempre—, "El mariner vestit de blanc", de Jeroni Moragues; uns "Poemes" de Jaume Agelet i Garriga; les acostumades—i magnífiques per llur lucidesa i dignitat—"Moralitats i pretextos", de J. M. López-Picó; "Diari sense dies", d'Agustí Esclasans, un dels escriptors més personals de Catalunya; algun—no tots—dels "Poemes i epigrames", de Iu Pons; el fragment de "L'home de bronze", de Joan Duch.

A més a més, publica el text íntegre de "Xandi", de Millàs-Raurell, i de "Els enamorats", de Goldoni, traducció de Farran i Mayoral.

LA REVOLUCIO RUSSA DE 1905, per Miquel Matveev. Traducció de E. Granier-Barrera. Il·lustracions d'Helios Gómez.

Un llibre interessantíssim que han fet bé—i molt bé—les "Edicions Ariel" en incorporar a la literatura catalana. Avui en tot el món occidental hi ha un afany, un anhel per penetrar el misteri de Rússia.

Espanya és monàrquica

—Que és un naufragi, això?

—Sí: el dels regidors monàrquics, que han anat a l'aigua.

En realitat, no hi ha tal misteri: hi ha un poble castigat, escarnit, esclavitzat, estupiditzat per la tirania tsarista, estúpida com totes les tiranies; un poble que ara es desvetlla entre convulsions: un poble que vol ésser lliure i que, per aquest greu pecat, l'imperialisme de tot el món li ha declarat guerra a mort. Talment com passa amb la França gloriosa del 93, que no, dissortadament, la França d'avui.

Cal llegir aquest llibre de Matveev per a conèixer a fons la Revolució russa que ha capgirat la faç del món.

PERSEGUINT EL SOL, per Allain Gerbault. — Traducció de M. A. Baltà.

¿Un llibre d'aventures? Una novella? Ni una cosa ni altra. Però una obra que té l'encís i l'interès apassionant de les novel·les i els llibres d'aventures. L'autor, Allain Gerbault, el subtitula, senzillament, "diari de bord".

Hem d'agrair-li a Miquel A. Baltà que hagi traduït aquest llibre del "navegant solitari", que és com li diuen a Allain Gerbault. Perquè delecta com les obres d'imaginació, i té més vàlua i un més positiu encís que les obres d'imaginació. Llegint aquest llibre singular, molts aprendran geografia, que ja és aprendre quelcom de ben important, sobretot si hom té en compte que és aquesta una ciència que, des dels temps llunyans de l'escola, no ha interessat més a molts.

Sincerament: us recomanem aquest llibre.

ALTRES LLIBRES REBUTS

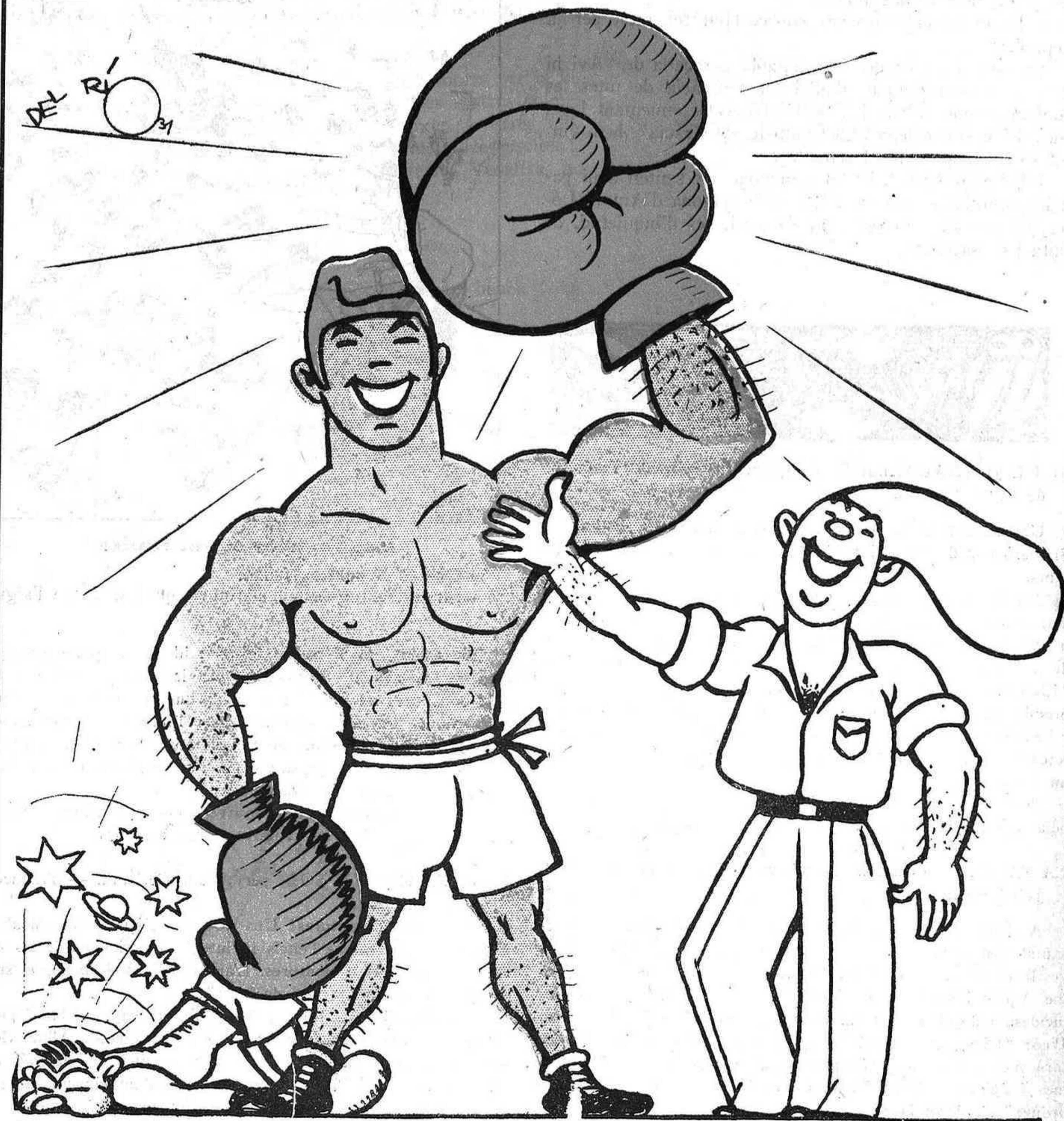
"Narcís", de Lola Anglada.

"Epitalami", de J. M. López-Picó.

"Robins de magrana", de T. Catasús.

"El plan quincenal de los soviets", de G. Grinko.

"Flores del alma", per Maria Faura Cots.

L'últim combat

—Per k. o. del contrari monàrquic, queda declarat campió el poble català republicà.

El pànic financer

La baixa, natural, dels valors en aquests dies no ha deixat de produir cert pànic. Ha estat, però, observat que aquest pànic es produïa entre gent poc versada en les finances. Així, a les finestrelles dels bancs han pogut veure's, aquests dies, algunes dones de poble que anaven a vendre's temoregament alguna obligació comprada qui sap amb quants anys d'estalvi. Gairebé amb llàgrimes als ulls, se'ls sentia a dir:

“—Doneu-me'n el que vulgueu, però compreu-me-la.”

Cal dir que aquest pànic és ben immotivat. La baixa dels valors en aquest moment de canvi de govern, és lògica. Es produirà en el país on les finances estiguessin més pròsperes? Aquells que avui venguin faran, però, un negoci pessim. Tan aviat com el nou règim estigui normalitzat, els valors tornaran a pujar.

Amb la monarquia desapareix precisament la principal causa del desgabell financer d'Espanya.

Les finances de la República seran pròsperes.

BARCELONA

Els germans Quintero són els autors més estimats i admirats per la classe mitja, per la petita burgesia i pels dependents d'adroguer. Els troben molt graciosos, els creuen els representants d'Andalusia—d'una Andalusia falsa i ensucrada, veritablement—, i fins de vegades s'emocionen amb les seves comèdies.

Els germans Quintero, que són la negació de la poesia, de tant en tant, escriuen una comèdia en vers. O sigui: un enfilall insuportable de ripis i cursileries. Aquesta comèdia, a vegades, es diu “Cancionera”. Altres vegades “Madreselva”. Tota la burgesia inculta, tot el públic cursi de classes passives, totes les senyoretetes beneïtes s'enterneixen amb aquestes comèdies.

Avui, però, quan arreu del món el teatre evoluciona, aquestes comèdies de pasta de tortell dels germans Quintero no honren massa l'escena espanyola.

La senyora Membrives ens sembla cada dia més una actriu dura, poc dúctil, que no sap matisar un personatge, que no sap veure'n la psicologia. A més a més, resulta—defecte imperdonable en una primera actriu—poc femenina i el seu gest i la seva veu adquireixen una rigidesa i una tonalitat greu poc simpàtiques. I encara hem d'anotar una cosa: una actriu intel·ligent, quan ja no és cap joveneta, no pot interpretar certament mena de papers.

V.

Acció Catalana—l'actuació llastimosa de la qual no volem discutir ara—llençà uns cartells en els quals s'aconsellava al poble dos camins.

El poble no n'ha fet cas i ha triat la drecera.

El dia de les eleccions, el ministre de la governació—l'ex-ministre de la governació, a hores d'ara—digué als periodistes que el resultat de les eleccions a tota Espanya havia estat francament favorable a la monarquia.

I l'endemà el poble proclamava la República!

El senyor Cambó, l'enemic de Catalunya, l'amic del feixisme, l'últim puntal de la monarquia, deia que a Espanya no hi havia republicans.

I pocs dies després era proclamada la República!

A Pamplona havien guanyat els monàrquics. Nosaltres ho sentim per Pamplona.

Ara, però, ja no ho sentim. Ara pensem en els pobres regidors monàrquics...

Pobrets! Quina llàstima ens fan!

I l'emprèstit? I el famós emprèstit de Ventosa a la Banca Morgan?

Què passa?

El senyor Cambó va fer saber, el passat dilluns, que se n'anava amb 39 graus de febre.

Que se'n vagi i no torni. La febre d'aquest home funest no ens interessa.

Que n'és de diferent, l'actitud de la policia i la guàrdia civil, aquests dies, de quan, en dies de vaga, assassinaven obrers indefensos!

Barcelona, amb un gest noble i viril, ha proclamat la República.

La República, que és l'ordre i el seny i la serenitat, i no el desori i el desordre, com deien quatre cretins interessats en afamar i explotar el poble.

Garcia Prieto, el dia de les eleccions, diu que assistí a dos enterraments.

Es natural: tractant-se d'un mort com ell...

Clapera, el distingit monàrquic, director de “La Razón”, també volia ésser-hi... Era un dels moments més transcendents de Catalunya, el moment en què entrava a l'Ajuntament el primer alcalde de la república. Clapera s'acostà al grup de periodistes que feien informació:

—Encara teniu barra de venir—va dir-li un.

Ell, tot parat, respongué:

—Però si jo sóc republicà de tota la vida.

—Fugiu, desgraciat!—van dir-li.— Si diem ací que sou el director de “La Razón”, us maten.

Clapera s'esmunyí discretament.

Són moltes les noies que van pel carrer amb un llaç de la bandera republicana o catalana al pit.

Nosaltres, en veure-les, saludàvem en elles la nova aristocràcia de la república.

Són molt més belles, molt més elegants, molt més juvenívoles i fortes que les estantisses dames de la tronada monarquia d'Alfons XIII.

✽

Avui tothom és republicà: ho són els de la Lliga; ho són els d'"El Matí".

Tant com, fa quatre dies, s'havien empipat perquè li foren atribuïdes certes declaracions republicanes a un dels seus prohoms!...

Ara, però, foren dels primers a treure la bandera tricolor al balcó.

I es diu que abans la feren beneir pel bisbe.

Aquests "matiners"!...

✽

"El Matí", en la seva ostentació de republicanisme, havia pres precaucions.

El rètol del balcó era tapat per les quatre barres i per la bandera de la república.

De tapadora de quantes coses no es faran avui servir aquestes banderes!...

✽

Cambó, oportunista...

Es sabut que el dia de la proclamació de la República catalana, Cambó marxava a Madrid, a desgrat de tenir trenta-nou graus de febre.

—Però on aneu, senyor Cambó—li preguntaven els amics

—Res—deia—; me'n vaig a aconsellar al rei que se'n vagi és el moment oportú.

ESPECTACLES

GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil JOSEP SANTPERE

Primers actors i directors:

JOSEP SANTPERE i ALEXANDRE NOLLA

Primera actriu: MARIA FORTUNY

Avui, divendres clàssic: Tarda. POPULAR.

MOSSÈN JANOT

Nit, a les 10: L'èxit mundial

OCELLS DE GUERRA

"L'equipage"

Pot anar-la a veure amb la seva família. - Es humana, és moral. - Té vida i joventut. - Es una gran obra.

J. LI.—El vostre treball no té prou interès.

J. B.—Compartim la vostra opinió. Però de tan bé que està, no es pot publicar.

V. P.—Això, enviat a una xicota, li faria posar els ulls en blanc; però als nostres lectors els resultaria avorridíssim.

F. G.—No encaixa prou bé en el nostre setmanari.

A. B.—Ha passat l'oportunitat.

F. R.—Massa llarg, i creieu que, d'haver-ho pogut escurçar, ens agradava.

Impremta "L'Esquella" i "La Campana", Om, 8, Barcelona

Teatre Català Romea

Companyia VILA-DAVÍ

Avui, nit; i demà dissabte i demà passat diumenge, tarda i nit, l'obra del dia

Els criminals

7 accions simultànies en 7 escenaris

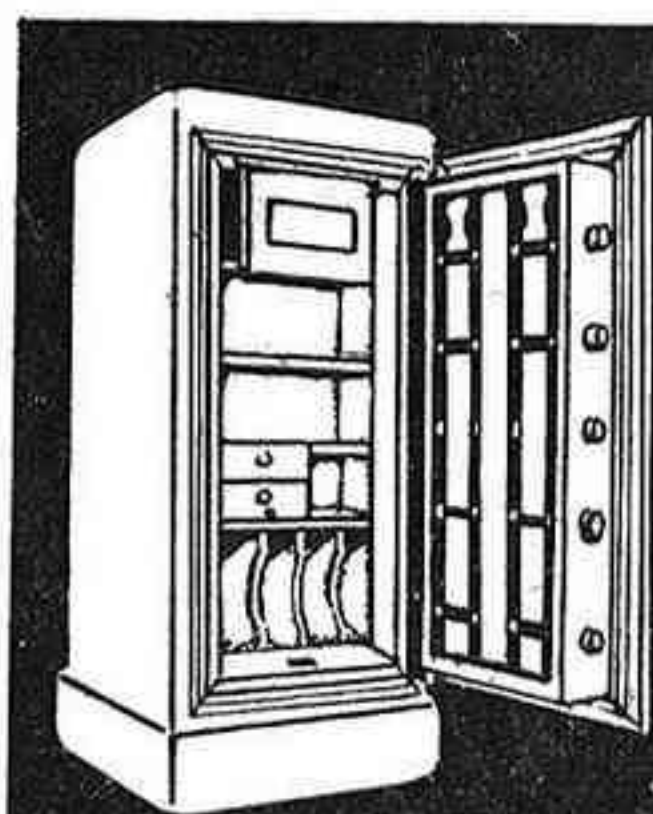
Més de 50 intèrprets

ORIGINAL PRESENTACIÓ

Totes les nits, a un quart d'onze,

Els criminals

ARQUES "SOLER"

INCOMBUSTIBLES E IMPERFORABLES AMB EL SOPLET

ALDANA 3 i 5. BARCELONA TELEFÓN 31853

LLIBRERIA ESPANYOLA D'ANTONI LOPEZ

Rambla del Mig, número 20

BARCELONA

Telèfon número 18692

Dijous 23 abril

DIADA DEL LLIBRE

Donarem la gran batalla des de la nostra trinxera. Contribuiu i veniu tothom a veure la Festa de la Cultura. 10 per 100 de descompte. La botiga estarà adornada pel mestre Salvador Alarma

**Dijous
es posarà a la venda**

Joaquim M.ª Bartrina

**DEL CAP
i
DEL COR**

Idees i pensaments
d'un gran escèptic

LAMINA

DE LA

REPUBLICA

a varias tintas
50 X 65

Precio: 3 pesetas

**Dijous
es posarà a la venda**

F. Pujol i Algüeró

**Del nostre
excursionisme**

Amb pròleg
de Prudenci Bertrana

DIJOURS ES POSARA A LA VENDA

VIDA, OBRA i ANÈCDOTES

DE

SANTIAGO RUSIÑOL

per JAUME PASSARELL i ANGEL S. ESCÓ

Preu: 4 pessetes

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de tranqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certícat. Als corresponsals se'ls atorguen descomptes

La guillada de Llapissera

—Més hauries plorat si t'haguessin aplicat la llei que tu creares i et mereixies, la llei de fugues!